

Tỉnh ủy chủ trương, không lẽ lúc tôi đang học nước ngoài phải đặt đường dây liên lạc về để điều hành công việc tại tỉnh? Vì sao cơ quan pháp luật lại ghép tôi trách nhiệm này. Các anh có biết không, sự kết luận sai trái đó làm hại cả đời người, gây biết bao đau khổ cho gia đình tôi.

4. Buộc tội tôi bảo lãnh cho CIMEXCOL vay vốn kinh doanh, để lại món nợ cho Minh Hải không biết chừng nào trả hết. Việc CIMEXCOL kinh doanh lời hay lỗ tôi đã trình bày ở phần trên rõ rồi. Vấn đề này liên quan đến trách nhiệm của tôi như thế nào? Một Cty ra đời thực hiện cùng một lúc 2 chương trình : Nhà ở nông thôn và hợp tác với Lào, ngân sách không cấp vốn, nhưng Thường vụ Tỉnh ủy giao cho Ủy ban tự xoay sở tìm nguồn vốn. Như vậy, nếu Ủy ban tỉnh không bảo lãnh việc vay vốn thì làm sao Cty hoạt động được. Việc vay vốn kinh doanh là việc làm bình thường trong hoạt động kinh tế. Nếu như bảo lãnh cho các Cty vay vốn mà có tội thì TW là người có tội trước rồi mới đến các tỉnh thành có vay vốn sau, vì TW nợ hàng chục tỷ ngoại tệ. Anh có dám xử không anh Phạm Hưng? Pháp luật phải công bằng chớ! Không lẽ chỉ dành riêng cho tôi. Nhưng phải chi bảo lãnh cho CIMEXCOL vay vốn kinh doanh thua lỗ bị bắt tội cũng còn có lý, đảng này có lãi hàng triệu đô la thì tại sao lại có tội, đúng ra có công mới phải.

5. Kết tội trách nhiệm của tôi trong vụ án Trang Thanh Khả GD công ty gỗ tự sát năm 1984, (nghi Dương Văn Ba ám hại) vấn đề này Thường vụ Tỉnh ủy phân công anh Tống Kỳ Hiệp (Tám Khanh) lúc đó là Trưởng ban nội chính phụ trách, cùng với các ngành pháp luật tiến hành điều tra làm rõ và đã có kết luận không có dấu hiệu gì do Dương

Văn Ba ám hại. Không lẽ tôi chỉ đạo cái chết của Trang Thanh Khả nên có tội. Giả thiết cái chết đó có liên quan đến vụ án CIMEXCOL thì người chịu trách nhiệm là anh Tống Kỳ Hiệp chứ không phải là tôi, vì anh Tống Kỳ Hiệp được phân công phụ trách vấn đề này.

Những vấn đề trên tôi có trình bày rõ tại phiên tòa, lúc thẩm vấn, cũng như khi phát biểu lời sau cùng. Nhưng Hội đồng xử án không xem xét đến.

Đến giờ phút này tôi cũng không biết mình có tội gì mà phải lãnh án tù. Mọi quyền lợi đều bị xóa sạch. Gia đình tôi phải gánh lấy sự đau khổ khôn lường. Tôi không thể nào tưởng tượng nổi những người đại diện cho công lý lại làm những việc đầy ác ý, phi đạo lý như thế. Tại sao những việc đầu đầu từ đời nào lại gom lại áp đặt cho tôi, để kết án cho bằng được. Không ai có thể tin được những người đại diện cho pháp luật lại vi phạm luật pháp trắng trợn như thế ! – Lúc này thần kinh tôi bị tác động mạnh không kiềm chế nổi – Tôi la lớn lên : Các anh chỉ biết xử chứ không biết xét, biết kết tội chứ không biết giải oan, chỉ vì mình hơn vì công lý – Tôi không thể nào hiểu nổi các anh ! Các anh không đủ tư cách ! – Cả phòng họp đều im lặng. Lần này tôi bị xúc động lâu hơn. Sau khi trầm tĩnh lại tôi nói : ... Thưa các anh, thần kinh tôi quá căng thẳng, không kiềm chế được nên nóng nảy, lớn tiếng, mong các anh thông cảm.

Thưa các anh, hôm nay có mặt lãnh đạo tôi xin nói thẳng, các anh đại diện cho cơ quan pháp luật dù lý do nào, các anh đã tạo sơ hở đã bỏ ngoài sổ sách trên dưới 7 triệu đô la, để cho bọn cơ hội đục nước béo cò, để rồi đẩy bao nhiêu người vào tù chịu án oan. Chính các anh phải chịu trách

nhiệm về hậu quả của vụ án do các anh gây ra như: làm phá sản một Cty có doanh số khá lớn đang hoạt động phát triển; đẩy ra ngoài xã hội hơn 2.000 lao động thất nghiệp, làm thất thoát hàng mấy triệu đô la của Minh Hải, phá vỡ một quan hệ hợp tác giữa hai công ty liên doanh Lào Việt, ảnh hưởng đến mối quan hệ đặc biệt giữa 2 nước. Tôi xin đề nghị các anh lãnh đạo phải xem xét giải quyết lại vụ án, minh oan cho người vô tội và xử phạt nghiêm minh những kẻ có tội, không để lọt tội phạm. Phải trả lại sự công bằng cho người bị án oan. Tôi xin hết.

Chủ tọa phiên tòa tuyên bố nghỉ giải lao. Tôi cùng mọi người ra ngoài ăn trái cây, sau đó đi tới đi lui cho thư giãn. Anh Phạm Hưng đến với thái độ vui vẻ vỗ vai tôi nói Năm Hạnh đi ăn điểm tâm, tôi thân mật trả lời : Tôi ăn rồi anh Phạm Hưng ơi. Anh lại nói tiếp: Hồi nãy nói sao chớ ngân hàng báo là trả nợ thay cho CIMEXCOL 2 triệu đô la mà ông! Tôi nói : Như vậy là anh không đọc hồ sơ rõ rồi ! Đúng, ngân hàng có trả thay cho CIMEXCOL 2 triệu, nhưng lúc anh Trần Văn Miên làm GD, vì sau gần 1 năm CIMEXCOL không còn XNK bình thường nữa. Còn thời điểm 30/9/1987 còn dư có gửi lại ngân hàng Ngoại thương. Tôi xin nói thật anh đừng giận ghen anh Phạm Hưng. Anh Phạm Hưng trả lời: Nói thật đi Năm Hạnh, nói thật đi, không giận đâu. Tôi nói : Tuy lúc nãy tôi nói vậy chứ tôi biết anh không có đọc hồ sơ, nếu anh có đọc thì không thể xử như vậy được và thực tế cũng không phải anh xử. Bên dưới của anh đưa thông tin sai lệch làm hại anh rồi. Tôi nói thật cho anh biết, vụ án CIMEXCOL không phải là vụ án chính trị hay kinh tế gì đâu mà là vấn đề nội bộ. Hôm nay, tuy họp nội bộ nhưng thành phần quá đông, tôi không thể nói hết bí mật liên quan đến vụ

án. Vì không có lợi cho Đảng ta ... Nếu khi làm việc tiếp Ban Bí thư có nêu ra tôi sẽ nói hết cho các anh xem. Những người chỉ đạo vụ án này biết quá rõ, không có chuyện chính trị hay kinh tế gì cả, đưa vụ án ra để giải quyết nội bộ. Vậy mà anh cứ nhắc tới nhắc lui vấn đề chính trị hoặc cái chết ông Sáu Khả. Anh Phạm Hưng với thái độ ngạc nhiên nói : "Vậy hả Năm Hạnh, vậy hả?" Tôi nói : "Đúng ra là như vậy !"

Anh Phạm Hưng vừa đi thì anh Tư Thắng lại đến vỗ vai tôi nói : Nghe tên ông lâu quá nay mới biết mặt. Tôi nói: Tôi biết anh từ năm 1963 lúc anh cùng anh Trần Trọng Tân chỉ đạo xã Khánh Bình Đông. Lúc đó tôi công tác ở Ban thanh vận khu. Đến khi tôi lên công tác ở R vẫn gặp anh. Tôi nói thẳng anh đừng giận nghe anh Tư. Anh Tư Thắng kêu : Nói đi Năm Hạnh, không giận đâu. Tôi nói tiếp : Tôi biết anh không đọc hồ sơ, chỉ nghe bên dưới báo cáo, họ dựa thông tin sai lệch làm hại các anh, thật ra hoàn cảnh bắt buộc, không phải các anh muốn xử như thế. Vụ án này xử sai rồi, phải giải quyết lại thôi anh Tư. Anh Tư Thắng chỉ cười không nói gì cả.

Qua trao đổi bên lề với hai anh tòa án, tôi có nhận xét cả hai đều thấy vụ án sai, không một lời phản ứng, tỏ thái độ thân mật nhằm xoa dịu. Riêng anh Phạm Hưng có lẽ lần đầu tiên hiểu được thực chất vụ án, sự trái ngược hẳn hoàn toàn làm anh ngạc nhiên thay đổi thái độ, không phải như lúc đầu tỏ ra nghiêm nghị lạnh lùng, có vẻ đắc chí.

Khi vào họp, anh Ba Hùng xin có ý kiến. Anh nói : Năm Hạnh trình bày khá đầy đủ tôi hoàn toàn nhất trí, chỉ bổ sung một số vấn đề làm sáng tỏ thêm. Như các anh biết, vụ án CIMEXCOL được đánh giá là vụ án lớn nhất toàn quốc, gây hậu quả đặc biệt nghiêm trọng, tổ chức phiên tòa xử sơ chung

thấm, mang tính chất điển hình, mời đại diện các tỉnh thành thuộc 52 cũ tham dự nhằm rút kinh nghiệm, bố trí lực lượng cảnh sát dày đặc, cả công an chìm vừa để ngăn chặn biểu tình, vừa trấn áp dư luận. Đưa tin trong nội bộ, cảnh giác bọn phản cách mạng đánh cắp phạm nhân. Lãnh đạo cơ quan thông tin đại chúng đưa tin trước, trong và sau phiên tòa để hướng dẫn dư luận. Đặc biệt báo CAND đăng toàn bộ nội dung vụ án như phiên tòa đã xử. Có mặt hơn 60 phóng viên báo đài từ TW đến địa phương. Riêng tại Minh Hải thì truyền thanh trực tiếp phiên tòa và truyền hình mỗi đêm. Phải nói tổ chức một phiên tòa quá đặc biệt.

Thế nhưng thực chất vụ án hoàn toàn trái ngược, không phải tổn thất nghiêm trọng, lại càng không phải đặc biệt nghiêm trọng. Trong khi xét xử kết tội các bị cáo lại không đưa ra chứng cứ pháp lý. Nói đúng hơn, vụ án mang tính áp đặt, mất dân chủ. Tôi xin đơn cử một số trường hợp như :

Trường hợp kết tội một số bị cáo tham ô, nhưng không đưa ra được chứng cứ nào. Chỉ dựa theo lời khai trước tòa của một số bị cáo khác mà đó chỉ là ước tính. Theo luật định là phải xét xử theo chứng cứ tại phiên tòa, nhưng phiên tòa hôm ấy chỉ xử theo tình tiết và tội danh đã được ấn định, nếu có ai dự phiên tòa hoặc xem truyền hình đều thấy rõ việc đó. Tại phiên tòa luật sư bào chữa và các bị cáo đưa ra những hồ sơ chứng cứ xác đáng phản bác lời buộc tội của Viện Kiểm sát, nhưng Hội đồng xử án không xem xét, có kết luận điểm nào bác bỏ, điểm nào thừa nhận, nếu như vấn đề nào còn mâu thuẫn phải đưa ra tranh luận tại phiên tòa. Những người lãnh đạo vụ án hôm đó biết rằng đưa ra tranh luận bất lợi cho vụ án, không kết tội được. Trường hợp Tổng Lê Thắng đại diện

cho Cty CIMEXCOL được mời dự phiên tòa với tư cách là nguyên đơn, đã phát biểu tại tòa là CIMEXCOL không phải mất cân đối như lời buộc tội của Viện Kiểm sát và có khả năng thanh toán. Đáng lẽ chủ tọa phiên tòa phải hỏi thêm để Tổng Lê Thắng trình bày tiếp nhằm tìm đầy đủ chứng cứ để xét xử cho đúng, không làm oan sai, trái lại không để cho Tổng Lê Thắng phát biểu mà chỉ định ngồi xuống. Nói chung ai phát biểu ngược lại lời buộc tội của Viện Kiểm sát đều bị cắt đứt, cả luật sư bào chữa cũng bị khống chế thời gian, còn ai nói theo lời buộc tội của Viện Kiểm sát thì tự do phát biểu, chủ tọa phiên tòa gợi ý khuyến khích.

Tòa án kết luận vụ án gây hậu quả đặc biệt nghiêm trọng, tức là làm mất cân đối 4,6 triệu đô la. Cơ quan pháp luật không có văn bản nào nói về sự mất cân đối đó, mà chỉ căn cứ vào bản báo cáo của GD kế nhiệm Nguyễn Văn Thái, thực tế báo cáo đó lại lấy số liệu sau gần 1 năm, đồng thời còn bỏ ngoài sổ sách hàng mấy triệu đô la. Theo báo cáo của đoàn thanh xử lý tài chánh Minh Hải do Ủy ban thành lập sau khi tòa xét xử, bước đầu đã kết luận CIMEXCOL mất cân đối 807.000 đô la, còn nhiều khoản chưa xác minh đưa vào cân đối. Theo tôi nếu tính đầy đủ thì CIMEXCOL lãi hàng triệu đô la. Báo cáo tháng 10/1993 của Ban GD đương nhiệm Trần Việt Trung cũng như vậy. Và tỉnh Minh Hải cũng đâu có xuất quỹ nào trả nợ thay cho CIMEXCOL, có đồng chí nói tỉnh xuất 2.000 tấn tôm trả nợ cho CIMEXCOL, nói đó không đúng, mà thay vì miễn kết hối về TW, CIMEXCOL mua lại phần kết hối đó theo thời giá.

Đối với tội danh cố ý làm trái gây hậu quả đặc biệt nghiêm trọng : Mặc dù lúc bấy giờ CIMEXCOL hoạt động

theo cơ chế thị trường, được sự cho phép của Thường vụ Tỉnh ủy và UBND tỉnh Minh Hải, thực chất không gây hậu quả mà trái lại đạt hiệu quả : Vừa có lợi cho địa phương và không làm ảnh hưởng nền kinh tế quốc gia. Tuy có trái với văn bản chính phủ thời bao cấp, nhưng phù hợp với tư tưởng đổi mới của Nghị quyết Đại hội Đảng lần thứ VI. Lúc bấy giờ còn trong thời kỳ quá độ, cơ chế bao cấp chưa bị xóa bỏ, nhưng cơ chế mới đang hình thành. Việc hoạt động của CIMEXCOL năng động sáng tạo, sự đột phá tìm con đường thích hợp nhất đã có hiệu quả. Mặc dù còn nằm trong thời kỳ mò mẫm nhưng những văn bản của Minh Hải ban hành lúc đó đem đối chiếu với tình hình hiện nay là phù hợp. Trước đây Long An đi đầu theo cơ chế một giá, lúc đầu bị phê phán, nhưng sau đó được công nhận, như vậy đối với chúng tôi nếu không khen thưởng thì thôi sao lại bắt tội.

Tóm lại, vụ án xét xử không bình thường, không đủ chứng cứ pháp lý, mang tính áp đặt, không dân chủ, kết tội oan sai nhiều người để lại hậu quả rất lớn cho Minh Hải : làm nội bộ phân hóa mất đoàn kết, nhân dân thiếu tin tưởng vào sự công bằng của pháp luật, công luận và dư luận phản đối phiên tòa. Về pháp luật thì xét xử như thế, còn trong nội bộ thì cũng không giải quyết theo nguyên tắc Đảng, như trường hợp xử lý kỷ luật tôi : tại cuộc họp có anh Trần Kiên, Chủ nhiệm UB kiểm tra TW; anh Hoàng Hà, Thường vụ Tỉnh ủy; anh Tư Khiêm, Thường vụ Tỉnh ủy để kiểm thảo kỷ luật tôi về tội trách nhiệm trong vụ án CIMEXCOL. Tôi nói : lúc đầu TW thông báo CIMEXCOL lỗ 4,6 triệu đô la và tham ô mất mát tài sản cũng lớn. Tôi tin thông báo đó nên nghiêm túc vì trách nhiệm, tôi tự phong cảnh cáo, nhưng đến nay sự thật hoàn toàn khác, không phải lỗ 4,6 triệu đô la mà chỉ mất cân

đổi 807.000 đô la, nếu truy tầm nợ, tài sản còn bỏ ngoài sổ sách thì chẳng những không lỗ mà còn có lãi, do đó tôi không tội và xin rút tự phong kỷ luật cảnh cáo lại.

Các tội danh khác mà các anh đã gợi ý như :

* Tôi là người đề xuất chủ trương hợp tác với Lào. Việc hợp tác với Lào là theo đường lối, chính sách của Đảng ta tại sao lại bắt tội người làm theo đường lối chính sách của Đảng.

* Tôi là người đề xuất kinh doanh tổng hợp. Kinh doanh tổng hợp đem lại hiệu quả kinh tế Cty và cũng không làm trở ngại gì nền kinh tế quốc gia, đúng theo sự đổi mới của Đại hội VI và đúng theo cơ chế hiện nay, tại sao bắt tội.

* Sử dụng Dương Văn Ba. Là một công dân của nước Việt Nam, người có năng lực kinh doanh, có phương tiện xe kéo gỗ, tôi không bị Dương Văn Ba mua chuộc về vật chất.

* Tôi không cho các cơ quan chức năng giám sát tài chánh CIMEXCOL. Đây là sự vu khống, thực tế tôi có các văn bản giao nhiệm vụ cho tài chánh, ngân hàng thường xuyên theo dõi bằng quyết định 65/UB.

* Lỗ 4,6 triệu đô la, thì hôm nay trái lại không lỗ mà có lãi. Tôi đã nghiêm túc kiểm điểm và căn cứ vào các chứng cứ như tôi đã nói tôi không có tội, xin các anh về báo cáo lại cho Ban Bí thư và Ban Thường vụ Tỉnh ủy. Và tôi đưa cho mỗi đồng chí một bản giải trình như tôi đã nói.

Các đồng chí không có ý kiến gì, cho tôi về. Nhưng sau một thời gian anh Tám Khanh gặp tôi tại cuộc khánh thành khách sạn Phương Nam. Anh Tám Khanh nói : Ban Bí thư có thông báo kỷ luật cảnh cáo về trách nhiệm vụ án CIMEXCOL. Nhưng quyết định đâu tôi không thấy và từ ấy

trở đi đối xử với tôi như người bị kỷ luật. Và đến bây giờ tôi cũng không biết mình có khuyết điểm gì.

Qua một thời gian anh Chín Ấu và anh Tư Khiêm đến nhà tôi kêu tôi làm bản kiểm điểm để xóa kỷ luật. Tôi trả lời là tôi không được quyết định kỷ luật và cũng không biết mình có tội gì, vả lại lúc đó tôi làm Chủ tịch bị bắt tội trong lãnh đạo CIMEXCOL, còn bây giờ tôi về hưu sửa cái gì được. Các anh nói : cứ làm kiểm điểm đi sinh hoạt chi đội đều, đóng đảng phí đúng kỳ hay không. Tôi viết bản kiểm điểm theo hai hướng đó. Vài tháng sau, tôi được quyết định của Ban Bí thư xóa kỷ luật vì tôi đã sửa chữa. Các anh thấy đấy, giải quyết trong Đảng cũng đơn giản như thế (mọi người đều cười rộ lên).

Hôm nay, tôi yêu cầu các anh lãnh đạo xem xét giải quyết đúng pháp luật không làm oan người vô tội để củng cố lòng tin của dân và sự đoàn kết của Đảng bộ Minh Hải.

Tiếp theo là anh Ba Vị xin phát biểu :

Anh Ba Hùng, Năm Hạnh đã trình bày đầy đủ rồi, tôi hoàn toàn nhất trí, chỉ nói thêm một vài ý thôi. Ngay từ đầu do định kiến nên dẫn đến bắt người hàng loạt để khai thác. Hôm nay có các anh lãnh đạo, tôi nói thẳng, nói thật: Vào tháng 8/1987 Hội nghị bàn về giá-lương-tiền tại T78, do Thường trực Ban Bí thư và Thường trực Hội đồng Bộ trưởng chủ trì có anh Linh và anh Mười dự. Sau cuộc họp ấy, Ban Bí thư mời chúng tôi ở lại làm việc riêng. Có tôi (tức Ba Vị), Tư Huồn, Năm Hạnh, Năm Khải, các anh đặt vấn đề có nhiều đơn tố cáo của CB hưu trí cũng như đương chức là nhiều đơn vị ở địa phương tham ô, tiêu cực, vi phạm luật pháp gây tổn thất lớn cho Minh Hải như : CIMEXCOL, MIHAIMEX, rừng

bị hủy hoại, sử dụng đất trái phép, phát triển đảng viên “xâm”, tức là phát triển cả người hoạt động cho chế độ cũ, nhưng lãnh đạo Minh Hải không quan tâm giải quyết. Anh Linh nói thêm : Vấn đề này trước đây tôi có nói với đồng chí Ba Vị nhiều lần, nhưng không nghe để gây tác hại như thế, vì lúc đó tôi là TW ủy viên, bí thư thành ủy, bây giờ các anh thấy thế nào ? Lúc đó Năm Hạnh xin có ý kiến, đề nghị Ban Bí thư cho phép tập thể Thường vụ tỉnh Minh Hải báo cáo 5 vấn đề trên với tập thể Ban Bí thư. Thời gian nào do các anh định. Anh Linh nói : Khỏi, để cử thanh tra xuống làm việc sau đó sắp xếp lại bộ máy luôn. – Không ai có ý kiến gì cả và cuộc họp kết thúc – Khi ra về, tôi nói với Năm Hạnh: Tụi mình nguy rồi. Năm Hạnh nói: Cuộc đời chính trị của anh em mình có thể kết thúc từ giờ phút này – Anh Ba Vị nói tiếp: Chưa biết thanh tra kết quả ra sao, thì đã có ý định sắp xếp tổ chức. Khi thanh tra kết thúc đã kết luận các vấn đề trên không có gì nghiêm trọng.

Đến cuối tháng 12/1987 Ban Bí thư họp để nghe thanh tra Trần Kiên báo cáo có lẽ thấy vấn đề kinh tế không có cơ sở kết tội, nên Ban Bí thư chủ trương khởi tố vụ án chính trị. Cho rằng Dương Văn Ba hoạt động chính trị, phản cách mạng. Nhưng đến bây giờ cũng không có dấu hiệu gì là những người trong CIMEXCOL chống cách mạng. Nhưng có định kiến ngay từ đầu dẫn đến bắt người hàng loạt, từ BGD cho đến trưởng phòng, phó phòng, các đội sản xuất kinh doanh để khai thác, bất chấp luật pháp. Chính báo cáo của anh Trần Kiên đã làm nhiều thông tin ngay từ đầu nhằm gây nghi ngờ – Qua hơn cả năm trời cơ quan an ninh tiến hành điều tra bằng mọi biện pháp, nhưng không tìm ra được dấu hiệu gì về chính trị, phản động cả. Đúng ra phải đình chỉ vụ

án – Nhưng lại chuyển qua vụ án kinh tế, từ đó tìm cách dựng lên hồ sơ chứng cứ sai sự thật để nhằm buộc tội ; thí dụ như : tham ô thì ước tính, cãi nói dối, người ta thiếu nợ thì nói không thiếu v.v... Anh Ba Hùng, Năm Hạnh có nói rồi tôi không lặp lại.

Khi đưa vụ án ra xử, thì không đủ chứng lý buộc tội, nên tìm mọi cách áp đặt miễn làm sao kết được án bất chấp pháp luật, càng không nghĩ gì về quyền lợi công dân. Tóm lại, vụ án xử theo định hướng, dẫn đến kết tội oan sai nhiều người để lại cho Minh Hải hậu quả khôn lường. Sự mất mát về vật chất còn có thể bù đắp được, nhưng mất lòng tin là khó khôi phục. Nói đến đây là anh Ba Vị đứng chồm về phía trước, tay chỉ, miệng nói : anh Phạm Hưng, tôi với anh là tình bạn bè, đồng chí với nhau, anh có học luật tôi không có học, nhưng trong vụ án CIMEXCOL , tôi thách anh dám đấu lý với tôi không, tôi thách anh, anh dám không? Dám không? Dám không? Lúc ấy tôi nghĩ anh Phạm Hưng sẽ có phản ứng, nhưng hoàn toàn im lặng.

Khi anh Ba Vị dứt lời, anh Sáu Hậu kêu các anh Thường vụ Minh Hải phát biểu, anh Tám Khanh đứng lên xin thay mặt Thường vụ có ý kiến – Theo được biết anh Tám Khanh có chuẩn bị bài viết sẵn nhưng không đọc, chỉ nói rằng vụ án CIMEXCOL lúc đầu khởi tố là vụ án chính trị, theo thư từ tố cáo của cán bộ về hưu cũng như đương chức tỉnh Minh Hải là Dương Văn Ba đưa vào Cty hơn 40 người của chế độ cũ, thao túng và vô hiệu hóa BGD CIMEXCOL để hoạt động chống cách mạng. Nhưng trong quá trình tiến hành vụ án, từ đoàn anh Trần Kiên cho đến đoàn thanh tra 54 không tìm thấy dấu hiệu gì về hoạt động chống cách mạng cả. Vì vậy mới chuyển

qua vụ án kinh tế. Nhưng chuyển qua kinh tế tôi không biết, mặc dù tôi là thành viên ban chuyên án, tôi chỉ dự các cuộc họp nghe báo cáo, tôi không đi vô các vấn đề cụ thể. Đến khi đưa vụ án ra xử, theo ý kiến của lãnh đạo TW là phải đưa một người lãnh đạo của Minh Hải ra mới xử số kia được, nếu không số kia sẽ đấu tranh thì phức tạp, không xử họ được. Do đó lúc đầu chọn đưa anh Ba Hùng ra, vì anh Ba Hùng lúc bấy giờ là Chủ tịch, nhưng anh Nguyễn Đức Tâm nói : anh Ba Hùng đã về hưu đưa ra xử không có ý nghĩa, phải chọn người đương chức, nên chọn Năm Hạnh. Lúc đó anh Ba Hương (tức Lâm Văn Thê), Thứ trưởng Bộ Nội vụ, kêu chúng tôi nói với Năm Hạnh ra tòa đừng nói gì cả, chỉ nhận là thiếu trách nhiệm được rồi, để xử bọn kia thôi. Nhưng Năm Hạnh không làm như vậy, trái lại khi ra tòa còn phát biểu bào chữa cho CIMEXCOL.

Trong lúc anh Tám Khanh phát biểu, tôi theo dõi có nhiều ý rất kỳ lạ, sự chỉ đạo của một số anh ở TW trong vụ án không bình thường, thần kinh tôi lúc này quá căng thẳng, liền đứng phắt dậy, tay đưa ngang qua anh Tám Khanh miệng la lớn : Xin lỗi ! Anh Tám Khanh ngồi xuống, tôi vừa ngó, tay vừa chỉ anh Phạm Hưng mà nói : Tôi không hiểu các anh xử vụ án gì kỳ cục như vậy, không cần gì luật pháp cả, tiến hành vụ án gọi là lớn nhất, nhưng khi xử không có cơ sở chứng cứ, bị cáo thì lại chọn như kiểu chọn chiến sĩ thi đua vậy, việc làm này không bình thường chút nào cả, khi xử ai phải căn cứ vào hành động phạm tội của người đó và căn cứ vào điều khoản pháp luật, không thể nào tuyển chọn được cả, nhưng cứ sao lại chọn tôi. Rõ ràng việc làm này phù hợp với việc dựng các tội danh để kết tội tôi theo yêu cầu của lãnh đạo, mà anh Tám Khanh gọi là có ý nghĩa.

Một lần nữa vì không thể kiềm chế nổi nên hét lớn lên : Tôi không thể nào hiểu nổi việc làm đầy ác ý của các anh, tôi không hiểu nổi ! Không hiểu nổi ! Tôi có cảm giác trên mặt tôi các thớ thịt đều run lên bần bật. Có lẽ mọi người đều thấy gương mặt tôi biểu hiện sự tức giận tột độ. Anh Ba Hùng thấy vậy nắm áo tôi giựt mạnh, tôi biết mình quá nóng nên xin lỗi các anh và liền rời phòng họp đi rửa mặt.

Lúc đó anh Ba Hùng đứng dậy đi ngay lại chỗ anh Tám Khanh ngồi xuống và nói lớn tiếng: Anh Tám Khanh, anh nói như thế tôi không thể nào chấp nhận được, tôi hỏi anh sau vụ án các anh tổ chức đoàn thanh xử lý tài chánh CIMEXCOL bước đầu phát hiện chỉ mất cân đối 800.000 đô la lại không tiếp tục làm đến nơi đến chốn, mà lại kết thúc và ém đi tài liệu của đoàn thanh xử lý tài chánh CIMEXCOL, từ đó đến nay? Tại sao vậy ? Anh Tám Khanh nói : Đâu có ém anh Ba, anh hỏi Sáu Miên coi – Vậy thì tại sao từ đó đến nay không giải quyết gì ?

Sau cùng anh Sáu Hậu hỏi : Các anh Thường vụ Minh Hải có ý kiến gì thêm không? Các anh trả lời không. Anh Sáu Hậu hỏi: Các anh ở ngành pháp luật có ý kiến gì không? – Anh Lê Xuân Dục xin có ý kiến. Anh Sáu Hậu nói : Anh có ý kiến dài không? Anh Dục trả lời: thời gian tùy anh cho phép, tôi chỉ nói phần anh Năm Hạnh nói là tôi làm theo lệnh. Anh Sáu Hậu nói : Anh phát biểu cái gì khác thì nói, vấn đề đó thì khỏi phát biểu. Tôi nghĩ anh Sáu Hậu sợ anh Dục nói ra ai ra lệnh bắt thì bất lợi cho lãnh đạo. Vì vậy, anh Dục cũng không phát biểu.

Anh Sáu Hậu hỏi tiếp, các anh cơ quan pháp luật có ý kiến gì trái ngược thì nói còn không thì thôi. Anh Phạm Hưng

ngó anh Tư Thắng hỏi nhỏ : anh có ý kiến gì không? Anh Tư Thắng trả lời : Không.

Cuối cùng, anh Sáu Hậu tuyên bố, cuộc làm việc hôm nay kết thúc, Ban Bí thư sẽ họp kết luận sau : Chúng tôi thấy cuộc làm việc kết thúc không bình thường, vì sao không kết luận được? Có phải chẳng kết luận đúng theo nội dung, tính chất cuộc họp không có lợi cho lãnh đạo, còn kết luận khác đi sợ phản ứng, thật ra làm chúng tôi thất vọng!

Đến ngày 14/3/1994, Ban Bí thư ra thông báo về nội dung kết luận cuộc họp ngày 9/3/1994 và nêu ra ý kiến chỉ đạo giải quyết. Anh Ba và tôi được anh Ba Thám truyền đạt nội dung bản thông báo đó vào cuối tháng 3/1994. Qua đó tôi thấy thông báo của Ban Bí thư giải quyết không đúng luật và không đúng tính chất cuộc họp ngày 9/3/1994. tôi xin nêu ra một số điểm dẫn chứng :

* Bản thông báo nêu, Ban Bí thư nhiệm kỳ VI theo dõi chỉ đạo xuyên suốt ... Vấn đề này có hàm ý là Ban Bí thư chỉ đạo nên không thể có sai, có nghĩa đó là trách nhiệm của Ban Bí thư nhiệm kỳ VI – Ở đây không phải nhiệm kỳ VI hay nhiệm kỳ VII, nếu cùng một chế độ do Đảng lãnh đạo thì những người lãnh đạo kế nhiệm đều có trách nhiệm. Nói như vậy thì xưa kia Nguyễn Trãi không được minh oan vì các triều đại sau không trách nhiệm.

* Thứ hai, vụ án đã xử sơ chung thẩm ... Theo luật định là xử theo hình thức nào, nếu sau vụ án phát hiện những tình tiết mới làm thay đổi tính chất vụ án dù thời gian bao lâu cũng phải xử lại. Ngay như luật pháp của các nước tư bản, dù xử chung thân hay tử hình, nếu khi phát hiện sai đều phải xử lại cả. Như trường hợp ở Nhật, xử vụ án chung thân hồi năm

1945 nhưng 38 năm sau xử lại, bồi hoàn danh dự và thiệt hại cho người bị oan – Nói như thế còn gì là pháp luật của XHCN.

* Bản thông báo còn nêu xử đúng tội danh. Trước đây, sau khi phiên tòa kết thúc Ban Bí thư đã ra thông báo là vụ án gây hậu quả đặc biệt nghiêm trọng, xử đúng người, đúng tội nhất là Dương Văn Ba và Lê Văn Bình (Năm Hạnh).

Cần phân biệt sự khác nhau giữa tội danh với tính chất vụ án cũng như việc xử đúng người đúng tội. Vụ án CIMEXCOL hoàn toàn thay đổi về tính chất vì không còn nghiêm trọng nữa, thì đương nhiên tính chất của tội danh và người chịu trách nhiệm cũng thay đổi. Như trước đây, kết tội CIMEXCOL làm ăn thua lỗ, nhưng sau khi phát hiện CIMEXCOL làm ăn có lãi, hay trước đây bắt tội tham ô cả chục người, hàng trăm lượng vàng, nhưng nay chỉ còn vài chục người có chứng cứ tham ô khoảng 5-6 lượng vàng. Và nếu dám nhìn vào sự thật chẳng những tính chất vụ án thay đổi mà còn nhiều tội danh đã mất đi như : Tội danh thiếu trách nhiệm gây hậu quả đặc biệt nghiêm trọng, tội cố ý làm trái, tội mua bán hàng cấm.

Từ các vấn đề nêu trên, Ban Bí thư chủ trương không xử lại, nhưng xem xét giải quyết từng trường hợp cụ thể. Chính Ban Bí thư cũng thấy vụ án xử có trường hợp không đúng, nên mới chỉ thị một số trường hợp giải quyết lại. Đáng lý Ban Bí thư giao cho các cơ quan của Đảng cùng với các ngành pháp luật tổ chức xác minh, trên cơ sở pháp luật đó mà giải quyết đúng theo luật định, trả lại công bằng cho mọi người. Trước đây, Ban Bí thư nhiệm kỳ VI đã can thiệp quá sâu và cụ thể vào vụ án mang tính chất nghiệp vụ của vụ án, nên

không còn khách quan nữa. Giờ đây Ban Bí thư nhiệm kỳ VII chưa chi lại ra lệnh không xét xử lại, thế là đứng trên pháp luật. Qua thông báo ngày 14/3/1994 làm chúng tôi không thể hiểu được chân lý thuộc về ai.

Để kết luận bài tường thuật buổi làm việc ngày 9/3/1994, tôi xin khẳng định với các cơ quan Đảng, Nhà nước và các cơ quan thông tin báo chí rằng : chúng tôi có đầy đủ hồ sơ, chứng cứ để chứng minh vụ án CIMEXCOL xét xử sai pháp luật, làm oan nhiều người. Cần được làm sáng tỏ và minh oan cho họ.

Tháng 5/1/1994

LÊ VĂN BÌNH

(NĂM HẠNH)